

EXPUNERE DE MOTIVE

Modificarea Codului penal în sensul proiectului prezentat de Ministerul Justiției este impusă de necesitatea adaptării legislației penale românești la reglementările internaționale, în contextul demersurilor de integrare în Uniunea Europeană, de reflectarea în materie penală a principiilor statului de drept și de nevoia de a răspunde în mod eficient realităților sociale actuale.

Totodată, proiectul de modificare a Codului penal reprezintă o dovadă a reconsiderării politicii penale în sensul renunțării la caracterul eminentemente represiv al reglementărilor în materie, acestora fiindu-le preferate soluții care se întemeiază pe necesitatea recuperării sociale a persoanelor care au comis infracțiuni.

Pentru prima dată în legislația românească este consacrată instituția răspunderii penale a persoanei juridice, necesitatea reglementării găsindu-și legitimitatea în considerente de ordin practic impuse de realitățile vieții socio-economice contemporane. Criminalitatea legată de activitatea persoanelor juridice reprezintă o realitate incontestabilă, nu de puține ori constatându-se că persoanele juridice au fost create și utilizate de persoane fizice ca instrumente sau drept acoperire pentru a săvârși diverse activități infracționale.

În același sens, Rapoartele periodice ale Comisiei Europene privind progresul realizat de România în procesul de aderare la Uniunea Europeană pentru anii 2001-2002 și Al doilea Protocol la Convenția privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene recomandă României introducerea instituției răspunderii penale a persoanei juridice în legislația națională. Totodată, prin Legea nr.27/2002, prin care a fost ratificată Convenția penală privind corupția și prin Legea nr.565/2002, prin care a fost ratificată Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, România și-a asumat obligația de a reglementa răspunderea penală a persoanei juridice.

Potrivit noii reglementări (articolul 31¹), răspunderea penală incumbă tuturor persoanelor juridice, cu excepția statului, autorităților publice și instituțiilor publice care desfășoară o activitate ce nu pot face obiectul domeniului privat. Cât privește sfera infracțiunilor care pot fi comise de o persoană juridică, s-a optat pentru „sistemul clauzei generale”, ceea ce presupune că persoana juridică poate comite în principiu, în calitate de autor, instigator sau complice, orice infracțiune, indiferent de natura acesteia, urmând a se constata în fiecare caz concret dacă sunt sau nu întrunite condițiile pentru angajarea răspunderii sale penale. Noua reglementare condiționează angajarea răspunderii penale a persoanei juridice de săvârșirea infracțiunii în realizarea obiectului de activitate a persoanei juridice sau în interesul ori în numele acesteia, fără ca răspunderea penală a persoanei juridice să excludă răspunderea penală a persoanei fizice care a contribuit, în orice mod, la săvârșirea aceleiași infracțiuni.

În ceea ce privește regimul sancționator al persoanei juridice, se stabilește că aceasta poate fi pedepsită cu amenda, ca pedeapsă principală, ale cărei limite au fost stabilite prin raportare la gravitatea infracțiunii exprimată în pedeapsa prevăzută de lege pentru persoana fizică care a săvârșit o infracțiune de aceeași natură. De asemenea, au fost reglementate un număr de șase pedepse complementare aplicabile persoanei juridice, respectiv: dizolvarea persoanei juridice; suspendarea activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice pe o durată de la unu la 3 ani; interzicerea de a participa la procedurile de achiziții publice pe o durată de la unu la 3 ani;

interzicerea accesului la anumite resurse financiare pe o durată de la unu la 3 ani; afișarea hotărârii de condamnare sau difuzarea acesteia în Monitorul Oficial al României și obligarea la publicitate negativă pe o durată de la 3 la 6 luni.

Introducerea răspunderii penale a persoanei juridice a impus pe cale de consecință reglementări corespunzătoare în materia tentativei, pluralității de infracțiuni (concurș, recidivă și pluralitate intermediară), infracțiunii continuate, circumstanțelor atenuante și agravante, prescripției răspunderii penale și a executării pedepsei și respectiv a reabilitării.

O altă reglementare menită să completeze o lacună legislativă evidențiată de practica judiciară se referă la aplicarea măsurilor de siguranță în cazul concursului de infracțiuni, fiind avute în vedere ipotezele în care, pentru infracțiunile concurente, s-au stabilit măsuri de siguranță de natură diferită sau de aceeași natură dar cu un conținut diferit, ori s-au stabilit măsuri de siguranță de aceeași natură și cu același conținut. Pentru prima ipoteză, s-a propus soluția cumulării măsurilor de siguranță iar, pentru cea de-a doua, s-a propus soluția aplicării măsurii de siguranță celei mai grele, excepție făcând măsura confiscării speciale dispusă pe temeuri diferite, în cazul căreia operează cumulul.

În materia pedepselor accesorii, având în vedere hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Sabou și Pîrcălab contra România, a fost reevaluat modul de aplicare a acestor pedepse, în sensul că interzicerea exercițiului drepturilor prevăzute în articolul 64 lit.d) - drepturile părintești și e) - dreptul de a fi tutore sau curator nu mai intervine de drept în cazul condamnării definitive la o pedeapsă privativă de libertate, ci este lăsată la aprecierea instanței de judecată, care va ține seama de natura, gravitatea și împrejurările săvârșirii infracțiunii, de persoana infractorului și de interesele copilului sau ale persoanei aflate sub tutelă sau curatelă.

Proiectul propune și modificări substanțiale în ceea ce privește regulile generale de executare a pedepselor privative de libertate, prin instituirea a patru regimuri de executare (maximă siguranță, închis, semideschis și deschis), acordând posibilitatea condamnatului de a trece dintr-un regim de executare în altul în funcție de conduita sa. În noua concepție, s-a renunțat la caracterul vădit represiv al regimului de executare a pedepsei, care în prezent se bazează pe obligația condamnatului de a munci, fiind accentuată latura educativă a executării pedepsei, întemeiată pe posibilitatea condamnatului de a presta, numai cu acordul său, o activitate utilă.

Având în vedere Directivele Consiliului Europei nr.2000/43/CE din 29 iunie 2000 de aplicare a principiului tratamentului egal al persoanelor, fără deosebire de origine rasială ori etnică și respectiv nr.2000/78/CE din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea tratamentului egal privind ocuparea forței de muncă și condițiile de muncă, Planul de măsuri prioritare pentru integrarea europeană pe anul 2005 care, în Capitolul 13, stabilește obligația României de a asigura prin legislația antidiscriminare existența unui mecanism eficient în acest domeniu și Recomandarea de Politică Generală nr.7 a Comisiei Europene împotriva Rasismului și Intoleranței din cadrul Consiliului Europei privind legislația națională referitoare la combaterea rasismului și discriminării rasiale, proiectul de modificare a Codului penal propune măsuri eficiente, proporționale și de descurajare împotriva comportamentelor discriminatorii.

În acest sens, se propune introducerea unei noi circumstanțe agravante legale, prin care oricărei infracțiuni să i se imprime un caracter mai grav în cazul în care săvârșirea acesteia a avut drept mobil temeuri de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA.

În același sens, se propun modificări corespunzătoare în conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu prin îngădirea unor drepturi prevăzută de articolul 247 și introducerea infracțiunii de „instigare la discriminare” reglementată în articolul 317.

Pentru a fi consecvent ideii de promovare a laturii educative a pedepsei, proiectul de modificare a Codului penal propune o nouă abordare a condițiilor de acordare a suspendării executării pedepsei, în vederea asigurării unei mai bune individualizării a modului de executare a acesteia și creșterii șanselor de recuperare socială a persoanelor condamnate. Astfel, suspendarea condiționată sau sub supraveghere a executării pedepsei nu mai este condiționată de natura infracțiunii săvârșite și nici de limita maximă a pedepsei prevăzute de lege pentru acea infracțiune ci, la acordarea acesteia, vor fi avute în vedere gravitatea faptei în funcție de împrejurările concrete în care a fost comisă, reflectată în pedeapsa aplicată de instanța de judecată și conduita infractorului.

În materia confiscării speciale, pentru acoperirea lacunelor din reglementarea în vigoare, evidențiate de practică, se reglementează și confiscarea bunurilor care au fost folosite sau au fost destinate a fi folosite la săvârșirea unor infracțiuni, când aceste bunuri aparțin altei persoane decât infractorul și persoana respectivă a cunoscut scopul ilicit al folosirii acelor bunuri, precum și confiscarea prin echivalent a bunurilor care au fost obținute în mod ilicit, dacă acestea nu se mai găsesc în patrimoniul infractorului, sau a celor dobândite în locul acestora.

În partea specială a Codului penal, s-a procedat la o evaluare a infracțiunilor care, prin conținutul lor constitutiv, ar putea reprezenta o ingerință a statului în exercitarea libertății de exprimare, pentru a stabili dacă modul de reglementare și scopul urmărit sunt considerate legitime din perspectiva Convenției Europene a Drepturilor Omului și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, libertatea de exprimare reprezintă unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una dintre condițiile primordiale ale progresului societății și ale împlinirii individuale, acoperind nu numai informațiile sau ideile care sunt favorabile ori care sunt considerate inofensive sau indiferente, ci și acelea care offensează, șochează sau îngrijorează statul ori un anumit segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis, în absența cărora nu există societate democratică.

În același sens, în opinia Curții Europene a Drepturilor Omului, libertatea de exprimare servește un dublu deziderat: acela al împlinirii individuale a fiecăruia, reprezentând deci un aspect al principiului general al autonomiei individuale în raport cu societatea; în același timp, libertatea de exprimare prezintă o însemnată funcție instrumentală, constituind un mijloc extrem de util de asigurare a bunei funcționări a unei societăți deschise și pluraliste, în special a unei democrații reprezentative.

Potrivit articolul 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, restrângerea exercițiului libertății de exprimare este permisă numai prin lege, pentru asigurarea unuia dintre scopurile legitime enumerate limitativ în alineatul 2 și doar în cazul în care măsura este „necesară într-o societate democratică”.

În legătură cu prima condiție, trebuie precizat că nu este suficientă doar prevederea măsurii de restrângere într-o lege, în sens larg, ci reglementarea acesteia trebuie să fie suficient de precisă pentru a permite destinatarului normei să o înțeleagă și să-și adapteze conduita cerințelor legale, prevăzând cu un grad de exactitate rezonabil consecințele ce pot decurge din încălcarea măsurii de restrângere.

Analiza necesității unei măsuri ce afectează libertatea de exprimare, pentru a duce la concluzia compatibilității cu prevederile Convenției, trebuie să evidențieze,

potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, faptul că această măsură răspunde unei nevoi sociale imperioase, este proporțională cu scopul legitim urmărit iar motivele invocate pentru a o justifica trebuie să fie pertinente și suficiente.

Din această perspectivă, au fost avute în vedere, din categoria infracțiunilor contra siguranței statului, acțiunile împotriva ordinii constituționale prevăzută în articolul 166¹ și comunicarea de informații false prevăzută în articolul 168¹, infracțiunile contra demnității, respectiv insulta prevăzută în articolul 205 și calomnia prevăzută în articolul 206, precum și, din categoria infracțiunilor contra autorității, defăimarea țării și a națiunii prevăzută în articolul 236¹.

În legătură cu infracțiunea de acțiuni împotriva ordinii constituționale prevăzută în articolul 166¹, se constată în primul rând că, în alineatul 1, textul folosește expresia „care pune în pericol sub orice formă” ordinea constituțională, fără a explica semnificația acesteia și fără a preciza dacă pericolul trebuie să fie real sau doar potențial. În aceste condiții, interpretarea stării de pericol face obiectul aprecierii discreționare a autorităților statului și, în același timp, creează dificultăți reale pentru destinatarul normei în a înțelege semnificația acesteia și conduita pe care trebuie să o adopte. În al doilea rând, în alineatul 2, textul sancționează îndemnul publicului la săvârșirea faptelor prevăzute la alineatul 1, adică simpla exprimare a unor idei politice, cum ar fi cele care susțin o altă formă de guvernământ sau de organizare statală. Și în acest caz, se observă că măsura de restrângere a libertății de exprimare este lipsită de claritate și nu apare ca necesară într-o societate democratică, menținerea ei lăsând deschisă posibilitatea Curții Europene a Drepturilor Omului de a constata caracterul neconform al acesteia cu articolul 10 alineatul 2 din Convenția Europeană a drepturilor Omului. Pe cale de consecință, proiectul propune abrogarea alineatelor 1 - 3 ale articolului 166¹, menținându-se incriminarea doar cât privește fapta săvârșită prin violență.

Cu privire la infracțiunea de comunicare de informații false prevăzută în articolul 168¹, se observă că textul legal utilizează expresiile faptă „de natură să aducă atingere” și „relațiile internaționale ale României”. Expresia „de natură să aducă atingere” este ambiguă, lipsită de claritate, întrucât pericolul care să justifice sancționarea penală a faptei trebuie să fie concret și demonstrabil. Expresia „relațiile internaționale ale României”, ca valoare protejată prin mijloace penale, are un conținut prin excelență politic, deci instabil și uneori chiar impredictibil, astfel că înțelegerea și respectarea unei reguli de conduită pentru protejarea unei asemenea valori este arbitrară și nejustificată, date fiind schimbările ce intervin în politica externă a unei țări în funcție de contextul internațional și/sau de orientarea politică a guvernului. Pe cale de consecință, proiectul propune abrogarea articolului 168¹.

În ceea ce privește infracțiunea de propagandă în favoarea statului totalitar prevăzută în articolul 166, pentru a da efect dispozițiilor constituționale din articolul 40 alineatul 2, conținutul constitutiv a fost modificat în sensul că propaganda trebuie îndreptată împotriva pluralismului politic sau a principiilor statului de drept iar această activitate, ca să justifice sancțiunea penală, trebuie să creeze un pericol real de instaurare a statului totalitar.

În materia infracțiunilor contra demnității, proiectul propune dezincriminarea infracțiunilor de insultă prevăzută în articolul 205 și calomnie prevăzută în articolul 206, pentru a asigura exercitarea libertății de exprimare la adăpost de amenințarea aplicării unei sancțiuni penale care, în orice sistem de drept, reprezintă cea mai aspră sancțiune juridică. Sub imperiul unei amenințări permanente cu o sancțiune penală, libertatea de exprimare este afectată în mod semnificativ, întrucât impune persoanei o atitudine de autocenzură, care ar trebui determinată doar de rațiuni etice, iar nu de teama unei pedepse penale imediate. Chiar în ipoteza lezării demnității unei persoane

prin exercitarea libertății de exprimare, indiferent de prejudiciile cauzate, aplicarea unei pedepse penale este vădit disproporționată față de scopul urmărit prin sancționarea unei astfel de fapte.

În cazul exercitării abuzive a libertății de exprimare, persoana lezată are posibilitatea să obțină pe cale civilă repararea prejudiciului suferit.

În ceea ce privește infracțiunea de defăimare a țării și a națiunii prevăzută în articolul 236¹, se constată că valorilor protejate prin norma de incriminare, respectiv „țara” și „națiunea”, sunt esențialmente abstracte și pot fi interpretate în variante multiple de cei care transmit idei și opinii, de destinatarii acestora sau de cei care le evaluează, existând riscul ca norma juridică să fie aplicată în cazul formulării unor aprecieri critice de natură politică, istorică ori sociologică sau, mai mult, ca valorile menționate să fie identificate cu persoane care, la un moment dat, exercită puterea politică sau ocupă funcții de reprezentare a țării. Lipsa de claritate a textului îl lipsește astfel pe destinatarul său de posibilitatea de a-i înțelege semnificația și de a-și adapta conduita cerințelor acestuia. Orice persoană are dreptul să formuleze opinii critice de natură politică, aceasta fiind o componentă esențială a exprimării libere. În plus, valorile ocrotite de norma juridică analizată nu dau dreptul unei ingerințe a statului în exercitarea libertății de exprimare, întrucât ele nu se regăsesc printre cele pe care statul le poate proteja prin măsuri de restrângere a exercițiului acestui drept, conform articolului 10 alineatul 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului iar aplicarea unei sancțiuni penale nu ar putea fi considerată ca fiind o măsură necesară într-o societate democratică. În consecință, proiectul propune abrogarea articolului 236¹.

Pentru a îndrepta o vădită disproporție între regimul sancționator al infracțiunii de ultraj prevăzută în articolul 239, mult mai aspru, și cel al infracțiunii de purtare abuzivă prevăzută în articolul 250, proiectul propune un regim sancționator identic atât pentru faptele săvârșite de funcționarii publici, cât și pentru faptele de aceeași natură îndreptate împotriva acestora. În plus, pentru a asigura o protecție egală tuturor funcționarilor publici, a fost înlăturată de la infracțiunea de ultraj circumstanța prin care răspunderea penală era agravată dacă fapta era comisă împotriva unui magistrat, polițist, jandarm sau militar.

Protejarea specială a funcționarului public prin mijloace penale împotriva faptelor de amenințare sau violență este justificată pentru a asigura acestuia premisele exercitării prerogativelor specifice funcției în care a fost investit însă, în cazul în care funcționarul public săvârșește în această calitate același gen de fapte împotriva oricărei persoane, considerente de echitate pledează pentru instituirea unei regim sancționator cel puțin la fel de aspru.

Pentru aceleași rațiuni, se propune introducerea unei noi circumstanțe de agravare la infracțiunea de omor deosebit de grav, prevăzută în articolul 176 litera g), respectiv săvârșirea faptei de către un magistrat, polițist, jandarm sau militar, în timpul sau în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale acestora.

În vederea eficientizării acțiunilor de prevenire și sancționare a faptelor de corupție, proiectul de modificare a Codului penal propune incriminarea în articolul 253¹ a „conflictului de interese”. Prin aceasta, se urmărește sancționarea penală a funcționarului public care, în mod conștient și deliberat, satisface interese personale prin îndeplinirea atribuțiilor publice. În prezent, prevederile Codului penal cu privire la infracțiunile de corupție nu acoperă o astfel de situație, răspunderea penală intervenind numai în cazul funcționarilor care iau mită, primesc foloase necuvenite sau fac trafic de influență. Prin incriminarea conflictului de interese, se urmărește înlăturarea oricărei suspiciuni cu privire la conduita funcționarului public care este chemat să îndeplinească un act sau să participe la luarea unei decizii în virtutea atribuțiilor sale de serviciu iar prin aceasta produce, direct sau indirect, un folos material pentru sine,

soțul său, o rudă ori un afîn până la gradul II inclusiv, sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani sau din partea căreia a beneficiat ori beneficiază de servicii sau foloase de orice natură. În prezent, există întemeiat suspiciunea că funcționarul public nu va depune toate diligențele în vederea satisfacerii interesului public, ci va încerca să satisfacă interesul său ori al uneia dintre persoanele sus-arătate. Fapta va constitui infracțiune numai în cazul în care, prin modul de îndeplinire a atribuțiilor de serviciu, s-a realizat producerea folosului material, aceasta reprezentând o dovadă în plus că imparțialitatea funcționarului public a fost afectată de calitatea și natura raporturilor cu beneficiarul actului îndeplinit ori deciziei luate de acesta.

În acest context, proiectul prevede ca infracțiune „fapta funcționarului public care, în exercitiul atribuțiilor de serviciu, îndeplinește un act ori participă la luarea unei decizii prin care s-a produs, direct sau indirect, un folos material pentru sine, soțul său, o rudă ori un afîn până la gradul II inclusiv, sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani sau din partea căreia a beneficiat ori beneficiază de servicii sau foloase de orice natură”. De la aceste dispoziții sunt exceptate cazurile de emitere, aprobare sau adoptare a actelor normative. De altfel, expertul Comisiei Europene în domeniul anticorupției a recomandat sancționarea penală a conflictului de interese, în Rapoartele elaborate ca urmare a misiunilor de evaluare din anii 2004 și 2005.

Pe linia egalizării tratamentului juridic aplicabil destinatarilor legii penale pentru fapte de aceeași natură, proiectul propune modificarea regimului sancționator al infracțiunii de nerespectarea hotărârilor judecătorești prevăzută în articolul 271, în varianta incriminată la alineatul 1, pentru situația în care fapta a fost săvârșită prin acte de violență, pentru ca aceasta să fie pedepsită în mod similar indiferent dacă este îndreptată împotriva organului de executare sau împotriva unei persoane care nu are această calitate, conform alineatelor 2 și 3.

Cu privire la aceeași infracțiune, proiectul propune în alineatul 4 incriminarea faptei de nerespectare a unei hotărâri judecătorești, constând în sustragerea de la executarea măsurii de siguranță prevăzute în articolul 112 litera g) - interdicția de a reveni în locuința familiei pe o perioadă determinată, iar în alineatul 5 incriminarea aceleiași fapte, constând în neexecutarea cu rea-credință a pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice față de care nu se poate dispune dizolvarea sau suspendarea activității ori a uneia dintre activități.

În legătură cu infracțiunile care aduc atingere relațiilor privind conviețuirea socială, se propune dezincriminarea adulterului reglementat în articolul 304, întrucât dispoziția a căzut în desuetudine, precum și a vagabondajului reglementat în articolul 327, deoarece scopul urmărit prin sancționarea penală a acestei fapte nu mai corespunde noilor realități socio-economice.

În titlul privitor la infracțiunile contra capacității de apărare a României, ca urmare a dezincriminării infracțiunii de insultă, se propun modificări corespunzătoare și în conținutul constitutiv al infracțiunilor prevăzute în articolele 335 și 336, al căror element material va fi realizat exclusiv de fapta de lovire a superiorului, respectiv a inferiorului. Totodată, în cazul celor două infracțiuni, punerea în mișcare a acțiunii penale nu mai este condiționată de sesizarea comandantului, pentru a se înlătura posibilitatea exprimării de către acesta a unei poziții subiective sau chiar discreționare cu privire la fapte care lezează valori personale ale subordonaților săi și pentru a se asigura accesul liber la justiție.

La același titlu, în spiritul noilor dispoziții constituționale care nu mai prevăd caracterul obligatoriu al stagiului militar, sunt realizate modificări în conținutul infracțiunilor de sustragere de la recrutare prevăzută în articolul 353 și respectiv

neprezentare la încorporare sau concentrare prevăzută în articolul 354, în sensul că, pentru a constitui infracțiuni, faptele descrise în normele de incriminare trebuie comise numai în timp de război sau, după caz, de mobilizare.

Prin proiect sunt propuse modificări și completări și cu privire la dispoziții din alte legi decât Codul penal, urmărindu-se astfel, pe de o parte, armonizarea legislației penale românești cu reglementările internaționale iar, pe de altă parte, adoptarea unor soluții de eficientizare a acțiunii autorităților statului cu atribuții în efectuarea urmăririi penale și în îndeplinirea actului de justiție în sens larg.

În acest sens, în cazul infracțiunilor având legătură cu exercitarea drepturilor de proprietate industrială, se propune amendarea reglementărilor din Legile nr.64/1991, nr.84/1998 și nr.255/1998 privitoare la condiționarea punerii în mișcare a acțiunii penale de formularea unei plângeri prealabile de către partea vătămată, urmărirea penală a acestor infracțiuni realizându-se din oficiu. Se răspunde astfel unor necesități sociale evidente, în condițiile în care aceste infracțiuni nu lezează doar interesele titularilor drepturilor de proprietate industrială, ci afectează în mod indirect diverse categorii de persoane cărora le sunt destinate bunurile, produsele sau serviciile în legătură cu care sunt recunoscute drepturile respective. De asemenea, s-a avut în vedere Planul de acțiune pentru implementarea strategiei de reformă a sistemului proprietății industriale care, la Obiectivul nr.7, prevede îmbunătățirea aplicării legislației în domeniul dreptului de proprietate industrială.

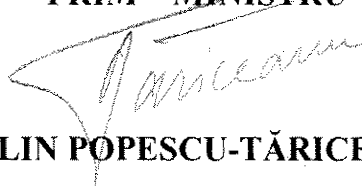
Întrucât, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, faza punerii în executare a hotărârilor judecătorești este inclusă în câmpul de aplicare al noțiunii de „termen rezonabil”, condiție esențială a dreptului oricărei persoane la un proces echitabil garantat de articolul 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar realitatea socială a relevat numeroase cazuri de întârzieri în realizarea acestei activități, imputabile exclusiv organelor de executare, proiectul propune incriminarea ca infracțiune distinctă a faptei executorului judecătoresc care, cu intenție sau chiar din culpă, nu se conformează hotărârii judecătorești irevocabile prin care s-a stabilit modul în care trebuie să îndeplinească un act de executare, în acest sens fiind realizate completări corespunzătoare ale articolului 53 din Legea nr.188/2000.

Modificări sunt propuse și cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr.105/2001, instituindu-se o cauză de impunitate pentru victimele traficului de persoane, cât privește infracțiunea de trecere ilegală a frontierei de stat, în varianta simplă a acesteia. Rațiunea reglementării este impusă, pe de o parte, de situația concretă în care se află persoanele menționate, lipsite de cele mai multe ori de posibilitatea reală de a-și exprima în mod liber voința iar, pe de altă parte, de necesitatea creării unui cadru legal adecvat pentru obținerea colaborării victimelor în descoperirea și tragerea la răspundere penală a membrilor rețelelor de trafic internațional de persoane.

Având în vedere Protocolul adițional la Convenția Consiliului Europei privind criminalitatea informatică (ratificată prin Legea nr.64/2004), referitor la incriminarea actelor de natură rasistă și xenofobă comise prin intermediul sistemelor informatice, semnat de România la data de 09.10.2003, sunt propuse măsuri eficiente de descurajare a comportamentelor rasiste și xenofobe, precum și a celor de negare, minimalizare grosolană, aprobare sau justificare a Holocaustului, genocidului și crimelor contra umanității, indiferent de formele și mijloacele prin care se manifestă aceste comportamente, sens în care sunt realizate modificări și completări ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.31/2002. De asemenea, cu privire la același act normativ, se propune abrogarea dispozițiilor privitoare la sancționarea civilă și contravențională a persoanele juridice care săvârșesc fapte de aceeași natură, acestea urmând a răspunde penal, conform reglementării generale din Codul penal.

Față de cele prezentate a fost elaborat proiectul de Lege alăturat, pe care îl supunem Parlamentului spre adoptare, cu procedura de urgență prevăzută de art.76 alin.(3) din Constituția României, republicată.

PRIM – MINISTRU

Handwritten signature of Călin Popescu-Tăriceanu in black ink, written over a horizontal line.

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU